

horniny karel šiktanc

Městská knihovna v Praze

ůjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Horniny

Karel Šiktanc

(2014 – 2016)

Znění tohoto textu vychází z díla Horniny tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Karolinum v roce 2016 (ŠIKTANC, Karel. *Horniny*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 2016. 48 s. ISBN 978-80-246-3473-9.).

§

Text díla (Karel Šiktanc: *Horniny*), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

ŠIKTANC, Karel. *Horniny* [online]. 2. elektron. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy — př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-795-6 (pdf). Dostupné z: <http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/31/55/26/horniny.pdf>.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 9. 5. 2017.

OBSAH

PŘÍMÉ ŘEČI	6
PŘÍMÉ ŘEČI	7
VE VSI.....	9
JEDNOU	11
TĚŽKÉ NEBE.....	13
MARNOTRATKA.....	15
V DEŠTI ŠEDAVÉM	17
VARHANA.....	19
SKORO	21
FIDLÁTKA.....	23
PRVOROZENOST	26
PONĚVADŽ	27
ZASTÁNÍ	29
BABÍ LÉTO	31
VÍNOVÉHO SVETRU	33
HEZOUN VZDUCH	35
ANI PONĚTÍ	37
VELIKÉ NOCE	39
PRVOROZENOST	41
ZLATÁ NEDĚLE	43
HORNINY	45

PŘÍMÉ ŘEČI

PŘÍMÉ ŘEČI

Po levé ruce les, po pravé
ta loď,

z které se courali i slepě hrnuli se
všichni, co bejvali mladí.

I ještě přes jezero něco volali:
„Nebud' labuť!“ „Přísámbůh!“

I dva ještě na palubě tančili, tělo na tělo.
Ač dohrála hudba.

Malát soumrak.
A belvédér v nedělním —

i nad tvým pátiem v ponebí rozumuzbavená bronz,
koně od klasů sladké, ulepené huby.

Tady jsme žili pětatřicet let.
V hospodě ani noha —

židle vzhůru nohama,
jen v koutě u skla Hňáca s Tumlem:

„Kolem holky nedupej,
ať v ní neprobudíš nevěstu!“

A nemá náves lhostejného rozumu.
Zato vše tečení mluví znenadání hrkem, zprudka...

„Máš tlustý sklo!“ strká mě dítě od jezu,
matka má oči pro jiného.

Rozmalovaný obraz tůně. Bílý mák.
Bůhví, proč jsem si najednou tak jistý

jednou lží,
co mě tu celé ty roky napadala:

„Možná, že zrovna teď
počaty bytosti, jaké ještě nebyly.“

VE VSI

Jenom jsme jeli kolem.
Půl vrat... Dvůr dohola...
sáh jsem si po čepici, kterou skoro
nenosím:

asi strach urazit dům po rodičích.

A napadla mě jedna stromková růže.
Ale byla skoro tma:
na drahách kusem po zemi zažraná špína,
štípaný kámen.

Ušplíchlo první světlo,
civěl jsem tlustým oknem do Oplťovic sálu:
v kovově ostré prázdni zaleskl se stůl...
a v první řadě lavic jedna po druhé pousmály se
jedním směrem všechny naše garde...

záhyb sukně vzňal se u kolen.

Chtěl jsem ještě šenk. A schody k tančírně...
A slepý –
vrazil jsem hrubě do někoho:
„Odpusťte...“

Hrklo to ve mně, v celé vsi.
Tys tam ještě stála!
Ty jsi tam pořád ještě stála,
jak tenkrát.

Chyt jsem se zdi, couval šourem
k silnici —
z auta už volali, abych šel.

„Odpusť,“
křikl jsem do tmy.
„Uhodil jsem se o tebe.“

JEDNOU

Jaroslavu Vostrému

Až se jednou bude vracet poezie do vsi
přes utopenku hráz

(nad návsí do modra arch mlhy)
(dřevo v lesích vrzem, jak by ráčkovalo),

lidi se budou zastavovat ve svém komiksovém
úprku: „To je přece...”

„Kdo?”
A hodí sebou déšť...

a nesví dají se možná i do smíchu:
den potmě s lehkým srdcem.

A doma sečtou si podvečerní předměty.
A z lígrů vyháknou žaluzie do zelena,

až po strop zrcadlo se zatváří, že všechno
vidí, všechno ví.

Vanutí zvýší hlas. Zuřivě, zářivě
skvoucí, ledabylá

hladina v roštích polkne prut.
Průvan kde třískne dveřmi.

A ona sama
v líném ubývání rodné vsi

— v kapse pár starých, rukou psaných dopisů —
hrubě, křiklavě ilustrovaná pádem slunce:

v nedopovězení
jako ve vězení.

TĚŽKÉ NEBE

Už jsem zaplatil, kavárna byla
z půlky prázdná.

A v boxu za mnou řekl muž ženě náhle
– skoro to vykřikl: „Ty jsi můj život!“

Neohlídl jsem se. Snad i dotčen?
A snad utíkal.

Venku těžké, zasmušilé nebe.
Ale smutek ne... to ne –

v jednom okně malovali, v druhém věšeli
obrazy.
A před Stavovským se bruslilo.

A na plakátech stará krásná slova:
POUŤ a POSVÍCENÍ –

všeho hlučně, nezřízeně moc:
velká bota na malou nožičku.

Z ostrova vůně, z kterých bolí hlava.
A čtvrt' se šepem vykrucovala z oparu,

zed' domu o samotě
pestře vyšňořena korunou střepů.

Byl jsem živ. Šlo se mnou parkem
pár lidí, co o tom neměli ani tušení.

I ta událost.

I těch pár neskonalých slabik z fotelu,

co sem tak strašně nepatřily...

do toho dne,

do té kavárny,

do té doby.

Která se po nich taky ani neohlídla.

Snad i dotčena? A snad utíkala.

MARNOTRATKA

Zahradní pavilon na všechny západy,
lopata na sníh plná listí.

Ale stromy spolu nemluví —
jen větve občas přou se zajímavě o kmen.

Žena oči v daleku, možná uplakaná,
zavírá posté kabelku, která se nedá zavřít.

Napřáhla šeptem ruku:
„Kapesník...”

Rozloha trávy zutíkala k ní.
A muž jí vrátil ruku k tělu:

„To není sníh.
To kape z korun. To je mlha.”

Ohlídla se ven z parku — v první tmě
si někde nízký plamen líznul z povětří,

nachem se pousmála dosud nezastavěná
zem,
matka marnotratka.

Sám pugét lípy.
Do spodních oken pavilonu hrnula se měď’.

Dívám se za nimi, jak odcházejí —
nemám odvahu zavřít oči.

Nemám na špacír sama ze sebe.
Možná pak. Potmě.

Až usnou domněnky i holé pravdy.
Až budou jen těla. A prázdné šaty.

V DEŠTI ŠEDAVÉM

Jaromíru Slomkovi

V dešti šedavém
jdeš tiše davem.

Ta zdejší zotvíranost královského rodu:

zde vstupní čestný dvůr,
zde U minuty,
co trvá celou věčnost.

Úporný spěch. Ale břízy na hrázi
už v bílém papíře — zalistuj...
možná někde aspoň pokyn.

Těch ať! To naše věčně umanuté
dennodenní vymáhání obyčejnosti,
té nádhery!

Které se nechce ke křtu ve svátečním.
A ze všednosti
hrůza!

Hustej prší, řídkej kape.
A bláhový výjev:
pár holek běží přes most do tanečních —

a přímo do slunce —
skrz šaty vidět
skoro celé Čechy!

Přimhouřené byty v půdách,
z rejdy zvon, starci co chvíle stojí na místě,
jak by se ohlíželi za velkými city.

A první poprchání světél.
A listí už se vrací z tancovačky...
zahrady k spánku naznak.

Ano.
„Jdi...
za horama se najdeš.“

VARHANA

Snad tam i proto byl.
Provždycky.

Ten kus lesa nastojato,
Varhana.
Jak si ho jiní, cizí dávno zasadili.
Důvěrná věrná tma. Nezbytí. Klet'.

„Vzala si někdy obličej do dlaní
a opřela se s ním lokty o stůl
A oči upřené někam skrze mě chodila
sirá po sirotě vsi
To je daleko! volal jsem To je zajížd'ka!

Byl to nejkrásněji rámovaný obraz co jich je!“

Hodinku dvě před hvězdami
moh tu, kdo stár, koho už živí sotva poslouchali,
dořít si do stromů, do hromů němot
to svý.

Ač hloubky rozesmutňují.

„Naposled na tom bále Sólo pro matky
To byl ještě můj Lítli jsme si...
Já půl v nebi
Ale... Pořád se po ní ohlížel A smáli se stejně

Byla bych ho oslepila polibky
Vylíbala oči

Ale byl o hlavu vyšší než já“

Nějaké ptačí pohrdání.
Do pasu keře, kvete jeden v druhém —
nebe jak bez boha.
Ač božský klid.

A u prvního stavení ve vsi
jeriškou růží chytil oheň.

A jak by si všechny židle v domě přešlápaly
z nohy na nohu.

„Uměl jsem nazpaměť jména hvězd
Cassiopeia, Betelgeuse, Skat... A darmo
Žádná tím uhranutá nebyla...“

Varhana funí,
někdo z návsi dal hluchému Dobrý večer.
Les se přivírá, táhle to skříplo,
jako by měl dveře.

Něžný škleb měsíce svlíká krajinu dočista
ze všech barev.
Noc ochotna přijít.

SKORO

Den líně šátrá kolem vsí,
boty okolo děr celé.

Vepředu v nízkém nebi slzy potokem —
na slepé koleji kusové vápno.

Autobus skoro prázdný.
Uveleben v koutě konzolový třpyt,

ty dvě přede mnou mluví skoro nahlas,
jako bych nebyl:

„Někdy večer ti mi přijde najednou někoho
tak hrozně líto... Někdy i sebe.“

Nahoře v osadě stromy do nebe: asi
poslední svatí!

A nějaký hlas z tlampače. A hudba —
všecko na půl huby.

Jedeme krokem: v šejdru k lukám jde
pohřební vůz — sedumosum lidí ve smutku —

šofér si utřel sklo:
„Smrt je vysoká šarže.“

Skoro se směje.

Skoro tma. V lesích jak by se hnulo srdce.

Skoro vystupujeme.

Někde kousek (přísně rozsazení nad ohněm)

všech dvanáct Měsíců hřeje se, stejná si
na studený rok.

Večer si

hvízdá na koně, na kterém sedí.

FIDLÁTKA

O svaté Dorotě nejtišeji v životě.

Ano...

Ale aspoň po krk zachumlaný výkřik!

Sakr! Zajík! Zpěv!

Mléčné prostory teras.

V rozesklené vile dítě nad komiksem,

v náručí kočku —

obě tříbarevnou mašli.

Co včera znělo si, nezní.

Co osvobozovalo,

vězní.

Aspoň jek!

Aspoň kňučení štěňat, že umírá metafora!

(Střez, bože, její okno v modrém jíní,

v popínavé růži...)

Stradivárky — starobylé housle.

Ale doslechnout je pořád nesmírné štěstí.

x

Třicet stromů po nebesa,

jeden malej...

Šine si to z mého lesa
platanová alej

Platanová alej
k jedném černým očím
jedné malé básně,
za kterou se točím

Která zrovna trvá
Která zrovna prvá

Kterou nepřekročím.

x

Dala se do mě zima.

A v syrému obstojnu zhoupla se ulice,
jak by šla ve zvonové sukni
sama mi naproti,

problesklo oblé sklo
a holkám i v tom mlíce kvetly oči.
A šizuňk západ ucukal mi níž a níž

až k rampě,
kde štosoval se led,
a šrekou okudlané, rozklácené jeřáby —
pod krkem sněžnou šálu.

A jak takhle pořád kočuju si v sobě,
jak si tak větřím, kde by nahá řeč
v drahotné kožešince...

nějaký rampas,
chlap jak hora rozeběh se ulicí
a rozkřičel se za někým,
kdo někde vpředu dekoval se k parku:

„To si koleduješ vo těžkou nakládačku!“

Ani se nikdo nezastavil.
Ale obrátilo se za tím hlasem
kdeco okolo,

heklo to v prolukách a ve skleпích,
hrklo to, zavylo v boudách, v bazarové mze,
dunělo z nádraží:

jak by se za tím hlasem ohlíd celý svět.

Jak by to patřilo jemu.

PRVOROZENOST

PONĚVADŽ

(P.H. : 50)

Poněvadž k polednímu

A řato do živého:
skvost Svěhlav,
skvost Strach

Poněvadž velkolepé duny
na litinový hrnec ve vinicích,
týkající se ptactva...
a dětství

Poněvadž darmo, sladko trásti
zvony, bílou bezinkou
i lucernami
i výsostí...
i básní

Poněvadž Ponědráž a Ponědrážka

To jenom chrámy si stojí na svém
A maminka
A skryt duše

Poněvadž i skřek svede milostnou píseň!

Poněvadž ona celá v té štipce,
za kterou zvedla sukni do schodů...
co k nebi

Poněvadž květenství leckterá
dosud v hlubinách svých sil,
v hořku,
v uslintané míze

Poněvadž musí rozkvést i tma
Poněvadž za tmy řeč krvavé peníze

ZASTÁNÍ

Nešanovat... Ale nezanevřít...

Kontury obce nevěřičně ostré –
pláň k Zabitýmu se přes noc přestrojila,
za co chtěla:
konec nekonec, cesta do nebe, jedna hrůza.

Den hledá zastání,
svatosvaté ticho v bledé zbroji.

V zahradě zapálili klest.
Zazněla táhlá hudba ohně, málem zlověstná:
za živým plotem trochu mrtvého života.

Pařez po višni a vyrudlý kytkatý úl
jsou definitivní.

Všech svatých.

Stará paní jde srázem, sbírá
fialky, co se tu kdysi smekly z klína
někomu, kdo odcházel.
Fialky plné vody.

A v obci vzňal se plavý neon marketu –
stráň mírně couvla před způsoby i nezpůsoby
světa.

Dívčí oči v ženském obličejí.
I bezdětnost co chvíle pochová si dítě.

Čerstvá fošna opřela se o dům:
nádherná mapa dřeva.
Bůh otec naproti schodům.
Můj otec první zleva.

BABÍ LÉTO

(dle Pilňaka)

Kamení se kutálí z náspů,
pod vrbou smuteční voda radostí celá pryč —
 šatům přes židli zima.
A třešeň v kopci náhle naze rozžatá,
 jako by vyšla ze skla.

Rozmazanina luk.

Někde tu přes plot
je asi podnes futro v holé zdi,
na kterém zářezy, jak jsme rostli.

Prokleto, promodleno.
V patrové bonboniére hotelu zlatěšvestková tma,
 fasády od sprejů a od holubí krve.

A na řece samo spanilé torzo labutě:
 devět dokořán moří,
 jeden kříž...
 (celé to zdejší štěstí).

Jedno oko přimhouříš, na druhé dostaneš pěstí.

Křesťánek den.
Lesy pomlkly, leč vítr naléhá,
jak by chtěl celou pravdu.
A déšť něco stojatým písmem k nepřechtení.

Zápěstí k zbláznění vláčná –
pozdní slunce si nás chladně otáčí
tou hezčí tváří k sobě...

Ale moc si to bohaprázdno nechval, sličná
lidská bído!
Nohy přesezený...

I v superlakýrkách ztrmácená duše.

VÍNOVÉHO SVETRU

Na palubě prostřeno:
bolestivý glanc, div ne stolní stříbro.

Je vínového svetru
po kolena.
Žene se, smeká nábrežím, kličkuje,
zdrhá...
a ten tam!
už ho někdo má:

nese ho náplavkou —
smějí se na sebe jak na srdcový trumfy.

V zahradě před palácem prázdkno.
Tuatam mezi sloupy v šatech na doma
tíseň a dlouhá chvíle, nevlastní sestry.

Psi v kójkách civí na svět prohazovačkou.

Učiněná modř.
A hojnost: hrozný hlad. A všichni telefonují...
tetovaný kočí rozpíná v kočáře tlusté cizince
houni na zip.

Je ještě vůle k divu?
K šlechtnosti?
Vždyť i vědomí druhu, i příslušnost je dar!

dva tři stromy v parku užuž v zahradní hospodě:
žhne listí, až se rozplakaly oči.
Couvám po židlích k pultu,
náhle trhle rád,

že co chvíle
si jeden po druhém na přeskáčku sednou.

Aťsi se zatáhlo
(jako by výsost skvostně připažila).
Aťsi duch na kšír. A svět ze řetězu.
Aťsi se celá třese a sype a darmo
ohlíží se po něm tady o kus dál
obří hora horečka osvětimských vytlučených brejlí.

HEZOUN VZDUCH

Hezoun vzduch
přes celé zrcadlo v rejdu, čirý,
blond —
za ušima psí víno.

Citronové louže,
jabloň, jak by jí vítr kroutil paže...
motýl jde oknem —
pejcha vraty,

něco je hanba — něco svatý.

Ve vysoké trávě zdřívejc náčiníčko
a něčí zlaté ruce.

Hezoun vzduch.
Cíví oknem: žena na kolenou
prostírá si svůj první koberec, zdlouha...
až polkl.
Až ji objal rameny, prsty ... drhnou jí
o vlasy, o šaty —

„Býval jsi surovější!“
směje se nahlas a vstává a bosá jde
po růžích prvně sem a tam.

Hezoun vzduch.
Trochu šilhá, jak se tmí,
jak se tratí světlo denní
(zde ten zázrak učiněný!)
kdesi přenížko, předaleko v lesích,
v ámenšeru,
kde ještě nikdo nebyl.

Jen mé pomyšlení.
Jen ta svatá bázeň, aby ještě zítra
– oči ošlehané – našlo cestu zpátky.

Kluci v bistru u dráhy házejí pětikorunou
do prázdna, užuž velcí:
„Dědo, šlapeš nám na čáru!“

Ano, mladé pohrdání čímkoli
a kýmkoli
je tak lehounké, tak ryzí:
Pámbudej.

Jenže já jsem pařez od jiného stromu.

„Máte zastrčino?
Mám to kousek domů.“

ANI PONĚTÍ

Vše po milosti,
vše po hromské tíze, sem tam k unesení:

lité lesky léta,
horoucí vzezření rozlehlé letní oslnivé
tmy,

con furioso!
a voda nekasaná, napnutá,
vymetené nebe ani nedutá —

rozkohoutěný jas
a všechny třeshňové barvy a modře na hranicích
úžasu.

Ani ponětí

A fádní ruch courá lhostejným tržištěm
celou věčnost,
všichni fotografují

a panáčkující zas už na všech čtyřech
a monarchům kdečeho šejduje koruna...

Ani ponětí
Jen ten můj věčný spěch (a kam?) se po mně
vztekle ohnal,
jak by mu něco zlého přišlo na mysl.

Umřela Eva.

Rozplakaly se všechny bezmoci a princezny a deště
z pohádek,
co jsem psal na její jméno.

Bylo nebylo...
A v lípách u fakulty strašlivá vůně.

Pořád se ohlížím. Už už skoro půlnoc –
a žár!
oharky neděle jak kousky cukroví.
Jediné
možná modlí se nahlas polní průvany

v zátokách u Lásenic.

Západ, dočista slepý,
může na nás v řídkém zákrytu nechat oči.

VELIKÉ NOCE

Z okapu chrstla voda,
hrne se rigólem zmuchlané sklo.

sporá hantýrka vln, hladina řeky na dva díly:
půl holý stůl, půl černý ubrus.
Rozlít se holub přímo proti hrázím —
skvěle vedená rána
mezi oči mlýna.

Z lesní školky se kouří,
jaro nanečisto.

Červené pondělí,
šátek, helmu, černé brýle,
letí Morání, ruce dokořán, bez držení,
drtivé kouzlo bezhlaví, bezmezí, bezvládí...
až strach!

Aby to ještě patřilo k sobě.
Aby to dělalo dobrotu.

Jak tak pořád ještě věřím na poutě
a na duchy a na otčimu.
Na svěcený kořata.

A na divoký bez, co bije hlavou do zdi
a hřímá vůní —
poslední šlechtic na vsi.

Jak už hanba se stydět.

V hospodě na konci sám hráč:
koule na zeleném vzala faleš.
Muž zahýkal vysoce, zapovykoval —
asi zpíval.

Tma beznohá na strom leze, déšť bezruký
po ní hází.

Veliké noce se v nás mlčky, přísně rozléhají.

A mají čistou pravdu.

PRVOROZENOST

Po deštích jezerová, modře mezerová
zem,
tůně v úzkých: vidět jim až do duše.
A ženy ruce jako led,

a už ne naboso!
O trávu někdo utřel nůž, rukojeť z růžového
dřeva.

(Ať už postrkem či rád)
ucukáš pořád někam, kde už dávno nic:
ve vrších možná pláně, možná Matčino jablko.

Darem řídká vteřinová pýcha:
prvorozenost.
Prvorozenost jevů a slov...
Kterou nikdy ani nenapadlo, jak smutně stárne
v houfu jedináček.

Vycházíme hlavními dveřmi ze svatyň,
ruce v kapsách,
výčep se hihňá:
„Šmajdápanno!“

Jak sladké násilí nizounka nad vysokem!

Krápe. Všechny vejhybky
na volno —
v konci dvou mostů temný rozkrok vody.

Jsi.
Křtíš si ty dny naživu šáhlými,
nanicovatými jmény:
Domněnka Pomněnka, Juzufek, Bílej Pátek,
Třesky plesky — dar nebeský,
Oblak do Benátek...

Aby neutíkaly.

Aby ze všeho nejvzácnější, co zadarmo.

ZLATÁ NEDĚLE

Ještě jí kouká košilka.

Ale nahých, oslnivých ramenou už
plná okna...
ještě se ohlížíš: kde jsem to všude byl?

a noc, ubývající ti v zádech,
je tak povolná, tak měkká,
že kdeco, oč se ženy v procitnutí opřely,
vláční, má tvar ospalého těla.

Jas vtrhá škvírou,
toaletka v půli —
veškeren strmý boží habaděj tyčí se prostřed vsi,
po nebi zlaté kresby.

Opět vykraden, opět zotvírán po sklep,
hltáš němě ten hlad...
ztratil jsi mluvnicki...

zbývá jen úžas, co jen tvůj! —
však nedá na sebe ani šáhnout.

Býval tu příval růží.
Hříbatům na hlavách leskly se naryzlé
rozcuchané skráně.

Ted' to zřejmo, to ležérno klátí se obcí
v kozačkách —
dění tak celé, tak nonstop, tak doslovné,
že nedovolí jedinému detailu se zaskvít.

Souš půl tone. Lidstvo v předpokoji.
Kdoví, kdo či Pámbu. Kdoví, či kdo kněží.
Živý neví, kde mu hlava stojí.
Sřatý neví, kde mu hlava leží.

Ale je to daleko.
A o bouře je v nebi i na zemi postaráno.

A lze i přihlížeti si.

I utíkati si.
I čekati rozkaz.

„Dejž nám všechno a hned...”

HORNINY

Teprv teď.

Jak se den sotva probírá k plnému vědomí.
Jak se kdekdo nakrásně zabydluje sám v sobě.
A vzdor si nese ve výši prsou všechno, co má.
A suchý dříví v zimě musí zvonit.
A na prádelní šňůře kolíčky samy.

Teprve teď.

Jak tu a tam zastavuješ. Jak se pozdíš.
Nesvůj. A ticho, smutno i s lidmi.
A zdráhání pořád div ne slast.
A jak se na tebe utrhuje vítr!
A svět ob noc to nemá v hlavě v pořádku.

Až teď.

V těch stáních. Jak větřen chlad.
Jak posloucháš, co nemáš. Co na nic...
Znenáhla v doslechu to tichobití. Ten třas.
Ta tíha sfér. Polyk. Chrapl. Úpěň.
Ta skoro ještě jedna řeč.

Horniny.

Hřímání šeptem — z plna země chór.
Kusé, krystalové.
Titánní, příkré holověti hrbů a hran.
Sváry spár. Sražená, speklá, slitá černost'
a sinota a žíháň a zrzy a krev.

Třese se pláň,

ta hrubozem.

Třeseš se s ní. (Jak asi už dávno, s prvním
pořízením.)

Syká si tíseň. Skřípá zuby úzkost.

Jako bys nazpět skrz to kamení doslýchal i sám sebe.

Uši k slyšení!

Pokud ji nízce nepřekřičí běseň. Řev davu. Zvole.
Prachsprostota.

Pokud ji strmě nezalije Vydří a Malší a Úpí a Ohří
hříva velkých vod. A boží protiřečení.

Pokud ji nezradí tvé dvojnásob štěstí:

jít si po svých.

Karel Šiktanc

Horniny

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání (elektron. 2. vyd., 1. vyd. v nakl. Karolinum)
Verze 1.0 z 9. 5. 2017

ISBN 978-80-7532-795-6 (pdf)